BIBLIOTECA CENTRALĂ ASOCIAȚIUNII SIBIIU

Anul al 56-lea

EXEMPLARUL { În țară 5 lei. (În străinătate 10 lei)

Taxa po[illegible] plătită în numerar conform aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 24.464/939

Nr. 354 Luni 25 Decembrie 1939

ABONAMENTE
IN ȚARA
Lei 200 pe 3 luni
Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80
In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE
IN ȚARĂ
pe un an la
UNIVERSUL COPIILOR, ZIARUL CĂLĂTORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. și UNIV. LITERAR câte 220 lei
UNIV.-SPORT 500 lei

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar:
„UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

DIRECTOR
ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

SĂRBĂTORI FERICITE!

NAȘTEREA MĂNTUITORULUI — COMPOZIȚIE DE I. PANTELI STANCIU

IN ZILELE CRĂCIUNULUI

de I. LUGOSIANU

„In zilele acelea, ieșit-a poruncă de la Cezarul August să se înscrie toată lumea. Această înscriere s'a făcut pe când Quirinus era ocârmuitorul Siriei. Deci toți mergeau să se înscrie, fiecare în cetatea sa de obârșie. Atunci s'a suit și Iosif din Galileia, din orașul Nazaret, în Iudeia, la orașul lui David, care se numește Betleem, pentrucă era din casa și din neamul lui David, ca să se înscrie împreună cu Maria, cea logodită lui și care era grea".

„Dar pe când erau ei în Betleem, s'au împlinit zilele ca ea să nască. Și a născut pe fiul ei cel întâiu născut și l-a înfășat și l-a culcat în iesle, căci nu mai era loc pentru ei în casa de popas".

In acest fel povestește evanghelistul, în cuvinte nemeșteșugite, ca o întâmplare de toate zilele, cel mai mare eveniment al istoriei: Cum s'a născut fiul lui Dumnezeu în Betleemul Iudeii, căci așa era scris de profeți, și cum a fost chemat numele Lui Iisus, căci El era menit să mântuiască lumea de păcate.

Au trecut mai mult de 19 veacuri, de când a venit pe lume, în cetatea Betleemului, în mijlocul dealurilor umbrite de măslini, de vită și smochini, scoboritorul din neamul lui David, care avea să dea erei numele Lui, lumii morala și credința Lui și istoriei cursul ei.

Prevestit de prooroci, născut fără păcat și răstignit pe cruce spre a ridica păcatele oamenilor, numai un Dumnezeu ca El putea pune o eternitate într'o viață omenească atât de scurtă.

El a deschis porțile nădejdii pentru cei mici și slabi și a întredeschis porțile milei pentru cei puternici. El a propovăduit tăria credinței, virtutea faptei bune și atotputernicia iubirii. El a potolit setea nestinsă de pace a omului și a stins setea lui nepotolită de dreptate. In chipul acesta Iisus a pus capăt moralei aspre a antichității, înlocuind egoismul fără cruțare cu iubirea aproapelui; punând sufletul, în care trăește divinitatea, înaintea trupului, în care se frământă trecător pulberea pământului și dând speranța eternității lumii viitoare unei umanități, care nu trăia de milenii decât în amărăciunea prezentului.

Pe frazele simple ale ucenicilor lui Iisus s'au clădit 19 veacuri de credință, de știință și de artă. După jertfa Lui s'au înșiruit sacrificiile martirilor, rugăciunile sfinților și vitejiile eroilor, care au murit, au crezut sau au luptat sub semnul crucii. Și până la urmă credința Lui, pornită de la pescarii desculți din Galileia, a ajuns pe treptele tronurilor și a învestmântat strălucirea aurului și purpurei.

Invățătura Lui a înlăturat barbaria, popoarele și-au închegat limba națională citind sfintele scripturi și, mulțumită urmașilor Lui, credința creștină a ieșit din noaptea catacombelor și din strâmtoarea paracliselor de lemn și a pășit triumfătoare pe marmora Sfântului Petru și sub bolțile de umbră ale catedralei de la Chartres.

Nouăsprezece secole poartă astfel pecetea crucii lui Christos: fără El, cea mai glorioasă civilizație a lumii n'ar fi ceea ce este.

Adeseori oamenii uită însă învățăturile Lui și glasul pământului învinge în ei vocea spiritului. Astăzi lumea pătează cu sânge a 1939-ua sărbătorire a nașterii Mântuitorului. Dar va veni iarăși vremea când războaiele vor fi uitate și când credința curată a celui născut într'o iesle va apropia din nou pe oameni. Ea va rămânea întotdeauna, fiindcă i-a învățat să-și ridice privirile spre cer și fiindcă a răscolit în sufletele lor simțirile eterne, pentru tot ceea ce este bun, generos și mare.

Și veacuri multe, de astăzi înnainte, sub cerul mediteranean al Betleemului, care a văzut venirea pe lume a Mântuitorului, în peștera bisericii nativității, pelerinii, cu genunchi umili, își vor pleca frunțile pe lespezile de piatră, în zilele Crăciunului, în același gest de adorație, de credință și de iubire.

MOȘ CRĂCIUN

Moș Crăciun, în seara asta, când sosești la noi în țară
Cu comoara ta de daruri și cu datini strămoșești,
Te-așteptăm cu 'nfiorare sub lumina legendară
Să ne-aduci ca și-altă dată taina vechilor povești...

Ne vedem, din nou, copiii, strânși la vatra cea străbună,
Lângă focul care'nvie Zâne, Feți-Frumoși și Smei...
Prin nămeții de zăpadă, pașii tăi tiptil răsună...
I-auzim... Sunt în ogradă... Daruri multe-aduc cu ei!...

Magule din vremi bătrâne, te așteaptă 'n seara asta
Toți copiii ce visează de la tine sfântul dar...
Unii, poate, nu's acasă, dar și ei cu dor te-adastă
Și sunt mulți feciorii care fac de straje la hotar...

Tu ești bun din cale-afară, Moș Crăciun... Ei știu prea bine...
Prin vâltori de vremi și vifor tu te vei gândi la toți...
Le vei aminti o clipă vraja vremilor senine,
Binecuvântând căminul cu bunici și cu nepoți...

Și pioși, privind în taină spre ferestrele albastre
Unde înfloresc flori dalbe și castele din povești,
Te-așteptăm toți, Moș-Crăciune, s'aprinzi steaua Țării noastre,
Steaua sfântă-a biruinței și-a Credinței românești!

MIRCEA DEM. RĂDULESCU

Gânduri pentru azi...

de pr. C. DRON

Amintirea Nașterii Domnului a fost întotdeauna prilej de reflexiuni și reculegeri pioase. Niciodată însă ca acum, ea n'a stârnit în sufletele noastre întrebări mai furtunoase și mai hotărîtoare. Staulul în care locuim — staulul creștin — stă în bătaia celor mai crunte vijelii și fiecare dintre noi se simte cuprins de primejdia unei prăbușiri ce pare de neînlăturat.

Iisus a venit să mântue lumea, să potolească patimile și să înfrățească spiritele, dar după două mii de ani, patimile clocotesc mai tumultoase ca oricând, iar în locul înfrățirii universale, oameni s'au încins — pe uscat, pe apă și în văzduh — într'o luptă de nimicire care nu are pereche în istorie.

Se pune întrebarea. Cine e de vină? Sămânța care n'a rodit sau ogorul în care această sămânță n'a găsit cuib de așezare temeinică?

Răspunsuri sunt multe, dar nu toate îndreptățite.

Nu se poate spune că sămânța n'a rodit, fiindcă dealungul celor douăzeci de veacuri trecute, omenirea a respirat duh creștin și a creat o civilizație care poartă pecetea pruncului din Betleem. Atunci? Neajunsul trebue să se găsească dincolo, în ogorul copleșit de bălăriile păcatului, acolo unde puterile omului, puse a încercare, nu s'au arătat vrednice. Viața plină de minunate înfățișări a pruncului din Betleem, care a adus în lume o nouă ordine morală, este cea mai strălucită dovadă.

Astfel Iisus se naște în vremea unei numărători de populație cu caracter fiscal, căreia i-a oferit pildă sărăcia unei iesle și a unui grajd strein. El a avut apoi de luptat, încă în leagăn fiind, cu trufia sălbatecă a lui Irod cel Mare, ale cărui gânduri necurate le-a înfrânt, pribegind pe drumuri pustii și primejdioase, până în Egipt. La treizeci de ani s'a pus față deacurmezișul idolatriei, apărată de formidabila organizație politică a imperiului Român, gonind o religie plină de superstiții sau pătată de nelegiuirile celor ce o înfățișau și statornicind principiul închinării „în spirit și în adevăr". Pe Fariseii și Cărturarii timpului, cuibăriți pretutindeni în clasele superioare, dar mai ales în sânul poporului „ales", i-a demascat nu numai în ceea ce erau ei atunci, ci în ceea ce pot fi oricând și oriunde acești stăvilitori de dreptate și tăgăduitori ai adevărului, care „zic dar nu fac". In sfârșit, a gonit din biserică pe negustori, a redat conștiinței lor pe păcătoșii îndreptați, iar în locul urii a pus dragostea ca temelie a bunei înțelegeri dintre indivizi și națiuni.

- Iată pe scurt noua ordine morală, întemeiată de Iisus, domnind în lume și hotărînd istoria ei. Iată roadele seminței!

- Dar metehnele antichității, biruite și smulse din cuib, n'au fost nimicite, în lucrul lor. Lăsate în vâltoarea vieții, pentru a îmboldi pe oameni și a le încerca vrednicia, ele au înăbușit cu totul sămânța cea bună și astfel am ajuns să avem din nou stăpânire prigonitoare, idolatrii ascunse, Farisei și Cărturari fățarnici și în sfârșit acest crâncen măcel de popoare, fără pereche în omenire. Ordinea morală întemeiată de Iisus este astfel răsturnată, iar în locul ei tinde să prindă rădăcini ordinea mitralierelor și a gazelor otrăvitoare.

Dar orice primejdie are învățământul ei și cu cât e mai mare, cu atât mai trează trebue să fie mintea pentru a înțelege și a lucra. Omenirea sufere, dar din această suferință răsare lămurit și mustrător adevărul că „pacea și bunăînvoirea" dintre oameni, pe care „oastea cea cerească" a cântat-o și a prevestit-o în preajma leagănului din Betleem, ca o eră nouă în omenire, nu poate veni dela iscusința tehnicii moderne, ci numai dela Hristos. Războiul la care stăm față este el însuși dovadă. El înfățișează o jertfă usturătoare, dar numai așa se va face odată mai mult și pentru totdeauna, dovada hotărîtoare că fără Hristos viața nu are nici un sens, nici prețuire.

In aceste zile de sfinte amintiri, iată gândul care trebue să răzbată ființa celor adăpostiți în staulul de două ori milenar al pruncului din Betleem. Sgomotul de arme și plânsul orfanilor, amestecate în văzduh și răsunând ca un strigăt apocaliptic trebue să trezească toate conștințele amorțite și să le îndrumeze din nou spre idealul evanghelic, fără care omenirea nu poate ajunge decât o grămadă de ruini.